

SKG Stories: Καρίνα Ιωαννίδου - GLOW.GR

 glow.gr/skg-stories-karina-iwannidou

Για τα αξέχαστα παιδικά χρόνια και την πλούσια πολιτιστική κληρονομιά της πόλης...

Γεννήθηκα στο Καραμπουρνάκι. Όσοι δεν γνωρίζουν την περιοχή σίγουρα γνωρίζουν τους στίχους από τον Βασίλη Τσιτσάνη «Πάμε τσάρκα πέρα στο Καραμπουρνάκι / να τα πιούμε μια βραδιά στο Καλαμάκι». Το ακρωτήριο ή Μικρό Έμβολο, το θαλάσσιο μέτωπο του Δήμου Καλαμαριάς, που εκτείνεται από το Μέγαρο Μουσικής έως το «Παλατάκι», έχει αλλάξει δραματικά από την εποχή που πρωτοκατοίκησαν εκεί οι παππούδες μου. Μια προσφυγική συνοικία, πηγή ζωής για τους ντόπιους ψαράδες και τόπος αναψυχής και κολύμβησης για όλη την ευρύτερη περιοχή, μεταμορφώθηκε σταδιακά σε πόλο ανοικοδόμησης πολυτελών οικοδομών για εύπορους, οι οποίοι επέλεξαν να μετακομίσουν σε μια περιοχή μακριά από τον θόρυβο του κέντρου και «ιδιαίτερου φυσικού κάλλους». Και μετά ήρθε η ρύπανση! Τα μπάνια στη θάλασσα που κάναμε μικροί -πάνω από εβδομήντα κάθε καλοκαίρι- μοιάζουν σήμερα φανταστικό σενάριο. Οι πινακίδες πια προειδοποιούν ότι τα νερά είναι ακατάλληλα αλλά βλέπουμε ακόμη κάποιους λουόμενους να κολυμπούν με δική τους ευθύνη.

Η γειτονιά μου με τις μονοκατοικίες με τους κήπους και τα μικρά ιδιωτικά μποστάνια με τα μεθυστικά μείγματα αρωμάτων από τις μουριές, τις ακακίες, τις αναρριχόμενες αγριοτριανταφυλλίες, η γειτονιά μου που αντηχούσε φυσικούς ήχους από κελαιδίσματα πουλιών, παφλασμούς κυμάτων, παιδικές φωνές, ντουντούκες πλανόδιων εμπόρων που διαλαλούσαν τηνπραμάτεια τους έχει αλλάξει ριζικά. Η γειτονιά μου παραμένει πολύχρωμη και πολύβουη, ο ανοικτός ορίζοντας μοιάζει μακρινός σήμερα από τα ύψη των πολυκατοικιών -ευτυχώς παραμένουν οι δενδροστοιχίες- και οι μηχανικοί ήχοι επικράτησαν των φυσικών. Σήμερα, το τετράγωνο που ζω έγινε «κοσμικό» και ορίζεται πια παραλιακά από: Azzuro, Shark, Καρεκλά -που αποτελεί και ιστορική ταβέρνα της γειτονιάς- και από την απέναντι πλευρά από τον «Χατζή», τα σουτζουκάκια «ο Κρόνος, τα δυο «Χάλαρα», το “La Bistecca” τα «Πινελίκαι», μερικά από τα στέκια που τιμούν δεόντως οι bon viveur της πόλης.

Ευτυχισμένη παιδική ηλικία, πρόλαβα κι έπαιξα σε δρόμους κι αλάνες, έζησα το αίσθημα της ανεμελιάς και της ελευθερίας. Όμορφες αναμνήσεις, μυρωδιές, γεύσεις και ήρεμη ζωή χωρίς εξάρσεις. Βγαίναμε έξω το πρωί, παίζαμε όλη μέρα και δε γυρνούσαμε σπίτι, παρά μόνο αφού είχε σκοτεινιάσει ή αφού είχαν πάρει τους δρόμους οι δικοί μας να μας ψάχνουν. Ποδήλατο, ποδόσφαιρο, ρακέτες, θερινός κινηματογράφος Ντοβίλ -κάθε βράδυ, ανελλιπώς-, πλαζ Αρετσούς, «Ιππόκαμπος,- μετέπειτα «Remezzo Palace»-. που έφερε κι έναν άλλο αέρα, πιο glam, στην περιοχή και χορό στη ντισκοτέκ «Baby Club» του Τόττη. Προσωπικά μου άρεσε τότε αλλά μου αρέσει και τώρα γιατί είμαι και παιδί της πόλης.

Η αγαπημένη μου γειτονιά είναι αυτή που έζησα και ζω ακόμη με όλη τη ραγδαία αλλαγή φυσιολογίας που υπέστη μέχρι σήμερα. Η γειτονιά άλλαξε, η ζωή μας άλλαξε αλλά σίγουρα άλλαξα κι εγώ.

Όταν ήμουν παιδί ήθελα να γίνω δημοσιογράφος και πολεμική ανταποκρίτρια.

Θαύμαζα την Οριάννα Φαλάτσι αλλά τολμηρή είμαι μόνον στα όνειρα και στα γραπτά μου. Μετά ήρθε στη ζωή μου το θέατρο, με μάγεψε, αποφάσισα να μάθω περισσότερα κι έτσι έφυγα στην Αγγλία για να σπουδάσω θεατρική γραφή. Νομίζω ότι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο πάντα ήμουν πολύ κοντά στο Θέατρο. Στην αρχή ασυνείδητα -υπήρξα φανατική θεατής θεατρικών παραστάσεων- μετά συνειδητά θέλησα να μπω πιο βαθιά στην ουσία του. Προσπαθούσα από τότε να καταλάβω αυτό που έλεγε ο Peter Brook ότι «Το Θέατρο είναι ένα ψέμα που λέει την αλήθεια». Ολόκληρο δηλαδή τον μύθο και τη σύμβαση που περιβάλλει το οικοδόμημα του Θεάτρου.

Το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος ήρθε στη ζωή μου όταν ήταν Διευθυντής του ΚΘΒΕ ο Μίνως Βολανάκης, ένας από τους μεγαλύτερους σκηνοθέτες που γέννησε αυτή η χώρα. Μόλις είχα επιστρέψει από την Αγγλία αφού είχα ολοκληρώσει ένα κύκλο σπουδών πάνω στη δημιουργική γραφή. Όποτε περνούσα έξω από το ΚΘΒΕ σκεφτόμουν πόσο δημιουργικό θα ήταν για μένα αν μπορούσα να εργαστώ εκεί και μια μέρα έπεσα πάνω στον Μίνω Βολανάκη! Τα υπόλοιπα είναι ιστορία, γιατί, δεν ξέρω πως έγινε... αλλά μόλις πήρε το βιογραφικό μου, με κάλεσε, μιλήσαμε και μου πρόσφερε αμέσως δουλειά. Τα πρώτα χρόνια εργάστηκα ως οδηγός σκηνής. Ήταν για μένα χρόνια εκπαίδευσης και μέσα από αυτή τη μοναδική εμπειρία αποκόμισα πραγματική γνώση για το τι είναι θέατρο στην πράξη. Στη συνέχεια μετακινήθηκα στο τμήμα δημοσίων σχέσεων στο οποίο εργάζομαι μέχρι σήμερα. Μου αρέσει η δουλειά μου. Εξάλλου, το Θέατρο είναι αφορμή για «επικοινωνία». Οι εμπειρίες και οι γνώσεις που απόκτησα όλα αυτά τα χρόνια μου δίδαξαν ότι προέχει η σωστή και αληθινή επικοινωνία, η καθημερινή, η ανθρώπινη και μετά η επαγγελματική.

Μία σημαντική αλλαγή που εγώ βλέπω είναι ότι τότε γραφόταν ένα έργο ή ανέβαινε μια παράσταση, ανάλογα με την κατάσταση που επικρατούσε. Η κοινωνία, ο κόσμος, οι ανάγκες του. Τώρα υπάρχει μια βιομηχανία θεάματος που επενδύει περισσότερο στην εικόνα παρά στην ουσία. Προέχει η αναγνωρισιμότητα και το χρήμα.

Για μένα η πρόκληση είναι ότι από το μηδέν μπαίνω στη διαδικασία να δημιουργήσω έναν «κόσμο», μια ιστορία με ήρωες, καταστάσεις, συγκρούσεις. Μαγεία είναι ο «κόσμος» αυτός να «ανοίγει» ένα δίαυλο επικοινωνίας με το κοινό και να προκαλεί αλληλεπίδραση.

Ένα επίτευγμά μου για το οποίο νιώθω πραγματικά περήφανη είναι η συμβολή μου στη δημιουργία του Θεάτρου Φλέμινγκ που ιδρύσαμε με τον σκηνοθέτη και ηθοποιό Γρηγόρη Μήτα. Πήραμε ένα ερειπωμένο διώροφο σπίτι (συνδεδεμένο με την ακμάζουσα μέχρι τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο εβραϊκή κοινότητα της πόλης) το ανακατασκευάσαμε εκ βάθρων και το μετατρέψαμε σε μια κυψέλη Τέχνης, μόνοι μας, χωρίς καμία κρατική βοήθεια και εκεί μέσα στεγάσαμε μερικά από τα όνειρά μας. Το Θέατρο αυτό το «συναντά» κανείς κατεβαίνοντας την οδό Φλέμινγκ από τη δεξιά πλευρά, στη γωνία με έναν μικρό παράδρομο -την οδό Μισραχή, αριθμός 15. Εκεί, βρίσκεται και λειτουργεί αδιάλειπτα, από το 2000.

Το αγαπημένο μου μέρος στην πόλη είναι το λιμάνι της Θεσσαλονίκης. Εκεί μου αρέσει να αγναντεύω τη θάλασσα. Αυτό είναι κάτι που με χαλαρώνει. Περπατάω κατά μήκος της παλιάς παραλίας. Στάση στην υπέροχη πλατεία Αριστοτέλους και μετά συνεχίζω τη βόλτα μου μέχρι τον Λευκό Πύργο. Κάθε φορά ανακαλύπτω κάτι καινούριο. Παραδίπλα, το Βασιλικό Θέατρο. Απέναντι ακριβώς το Θέατρο της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών και το καταπράσινο πάρκο Ξαρχάκου. Είναι το αγαπημένο μου τετράγωνο. Χαζεύω τον κόσμο που ξαπλώνει στο γρασίδι, τους μουσικούς του δρόμου, τα караβάκια-καφετέριες που πάνε κι έρχονται. Όλα αυτά δημιουργούν μια εκπληκτική εικόνα της πόλης μου.

Μπορεί να με συναντήσει κανείς μόνον τυχαία... μέσα σε ένα λεωφορείο, στο δρόμο για τη δουλειά μου και πίσω. Δεν συχνάζω κάπου συγκεκριμένα, δεν βγαίνω έξω συχνά και δεν ακολουθώ κανένα πρόγραμμα παρά μόνον αυτό της δουλειάς μου.

Ένας χώρος τέχνης που αγαπώ είναι οι μικρές θεατρικές αίθουσες. Μου ανοίγουν παράθυρα στη φαντασία. Με μαγεύουν κι όλοι οι χώροι που έχουν να κάνουν με τις τέχνες. Μία αγαπημένη μου συνήθεια είναι να μπαίνω σε βιβλιοπωλεία της πόλης, όχι απαραίτητα για να αγοράσω κάτι αλλά για να χαζέψω τίτλους και να ενημερωθώ για τις νέες κυκλοφορίες. Βέβαια, τελικά όλο και κάποιο βιβλίο θα αγοράσω είτε για μένα είτε για να προσφέρω δώρο σε κάποιο φίλο.

Η Θεσσαλονίκη φημίζεται για το καλό φαγητό της οπότε όλες οι επιλογές είναι λίγο έως πολύ gourmet. Από το πραγματικό gourmet εστιατόριο Clochard, στην Προξένου κορομηλά έως το γρήγορο και γευστικό σουβλάκι από το Ντερλικατέσεν στην Κούσκουρα. Το σίγουρο είναι ότι στη Θεσσαλονίκη θα φας καλά, είτε φθηνά είτε ακριβά! Το αγαπημένο μου βρίσκεται στην Ανθέων, με σπιτικό φαγητό.

Μια από τις καθημερινές μου συνήθειες είναι κάθε πρωί να κάνω στάση στο περίπτερο στην Εθνικής Αμύνης για «καλημέρα», αγορά των αναγκαίων για την ημέρα που ξετυλίγεται μπροστά μου και «κλεφτή» ανάγνωση των πηχουαίων τίτλων των πρωινών εφημερίδων.

Για τη βραδινή μου έξοδο προτιμώ το θέατρο, τον κινηματογράφο και μετά στο Cafe Θέα - πάνω από το Βασιλικό Θέατρο -το ωραιότερο μπαλκόνι στην πόλη- ή στο Ντορέ-Ζύθος, στο Οβάλ κ.ά. Οι επιλογές είναι πολλές μπροστά στα πόδια σου κι όλες δελεαστικές...

Μου αρέσει που και που να «δραπετεύω» με τα πλωτά καφέ για μια βόλτα στον Θερμαϊκό.

Την καλύτερη θέα μπορεί κανείς να την απολαύσει στο Θέατρο Δάσους του ΚΘΒΕ, στο Σείχ-Σου, που συνδυάζει δάσος, θέατρο και υπέροχη πανοραμική όψη της πόλης. Όταν σβήνουν τα φώτα και ξεκινάει η παράσταση η ατμόσφαιρα είναι μαγική.

Αν επέλεγα έναν γνωστό θεατρικό ήρωα για να ζήσει στη Θεσσαλονίκη, θα επέλεγα τον Βικτόρ από το ομώνυμο έργο του Βιτράκ και θα τον τοποθετούσα στην Ελλάδα μετά την μεταπολίτευση, τότε, που το παλιό πέθαινε και κάτι νέο προσπαθούσε να γεννηθεί. Τότε, που ακόμα δεν υπήρχαν χρέη και κοινωνική

αθλιότητα. Τότε, που οι άνθρωποι παρ' όλη τη φτώχεια τους, άφηναν ξεκλείδωτες τις πόρτες τους και υπήρχε αλληλεγγύη μεταξύ τους. Αν τότε, ένα εννιάχρονο παιδί, με την ευφυΐα και τον αυθορμητισμό του Βικτόρ, έλεγε σε όλους αυτούς που διαμορφώνουν και αποφασίζουν για τις ζωές μας, την αλήθεια, ίσως, να γλιτώναμε πολλά από τα λάθη που κάναμε και να ζούσαμε σε μια καλύτερη Ελλάδα τώρα.

Στη Θεσσαλονίκη αγαπώ την ιστορική φυσιογνωμία της που τη «συναντάς» σε κάθε δρόμο, σε κάθε γωνιά... σε μία αδιάσπαστη συνέχεια από τα ελληνιστικά χρόνια μέχρι σήμερα. Ο Λευκός Πύργος, το παραλιακό μέτωπο, τα Πανεπιστήμια κι ο φοιτητόκοσμος που της δίνουν ζωντάνια και κίνηση μέρα-νύχτα. Το ηλιοβασίλεμά της όταν το γαλάζιο του ουρανού μπλέκεται με το κόκκινο και το πορτοκαλί, καθώς πέφτει το τελευταίο φως της ημέρας. Η έντονη πολιτιστική της δραστηριότητα. Τα δεκάδες μουσεία, το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, οι μικρές θεατρικές σκηνές της πόλης, το Μέγαρο Μουσικής, το Φεστιβάλ κινηματογράφου, η ΔΕΘ, η μουσική της. Σε κάθε βήμα παράγει πολιτισμό και, όταν δεν την πιάνουν τα «κομπλεξικά» της, πρωτοπορεί.

Παρόλο που η Θεσσαλονίκη είναι μια όμορφη πόλη πολλές φορές ερχόμαστε αντιμέτωποι με σημαντικά προβλήματα, όπως το κυκλοφοριακό, η έλλειψη επαρκών χώρων στάθμευσης και πρασίνου, κ.ά. Ακόμη, κάτι που με θλίβει είναι οι άνθρωποι που σπρώχνουν μεταποιημένα παιδικά καρότσα στους δρόμους, σταματούν κι ανοίγουν τους κάδους απορριμμάτων, ξεχωρίζουν και συλλέγουν μέταλλα και άλλα υλικά, αναδεύοντας τα σκουπίδια. Δεν είναι εικόνα πολιτισμένης πόλης αυτή.

Αν θα έπρεπε να χαρακτηρίσω τη Θεσσαλονίκη με 3 λέξεις αυτές θα ήταν Κοσμοπολίτικη, Ζωντανή αλλά και «Χαλαρή».

Φωτογραφία πορτρέτου: Γιώργος Χρυσοχοΐδης